

FÖR DIN SKULL

SANNA KARLIN

Antracit förlag

KAPITEL 1

”Gör det inte!” viskade hon vädjande.

Det hade snart gått fyra år sedan hans syster togs ifrån honom. Ändå kunde han höra hennes röst lika tydligt som om hon stod precis bredvid honom.

Jag måste, tänkte han till svar. För din skull.

Dold av skymningens skuggor sneglade Bastian upp mot översta våningen i det flådiga lägenhetshuset. Han drog jackan tätare omkring sig mot den bitande kylan som svepte in från Klarälven, men det var inte den som fick honom att skaka.

Bostadsområdet låg tyst, den sortens tystnad som fick varje ljud att sticka ut. Balkongerna som vätte mot den öde innergården gapade naket tomma och en övergiven cykel stod lutad mot ett träd, vars grenar rasslade i den tilltagande höstvinden. Ingen hade rört sig in eller ut ur trappuppgången medan Bastian stått på vakt.

Han drog sig djupare in i skuggorna när ett av fönstren på våning tre plötsligt lystes upp och siluetten av en människa svepte förbi bakom gardinen. Där uppe fanns han, mannen vars andetag var räknade.

Bastian tryckte sig mot den kalla stenväggen och gömde ansiktet i händerna, desperat sökande efter en utväg. Han hade en plikt att utföra, en skuld att betala. Men skulden verkade aldrig minska. Och nu skulle en oskyldig man dö, för ingen trotsade Schakalen ostraffat.

Den kompakta tystnaden bröts när lägenhetsporten öppnades. Bastian kikade fram från sitt gömställe och såg någon försvinna bort i riktning mot gatan. Det var precis vad han väntat på, en väg in. Det var nu eller aldrig.

Med snabba steg skyndade han fram till porten och slank in i trapphuset innan dörren hann glida igen. Det luktade instängt därinne, en blandning av stekos och gammal cigarettrok, och när lampan slocknade lät Bastian mörkret omfamna honom på sin väg upp för trapporna.

Hjärtat bankade i takt med stegen upp till översta våningen. En ensam dörr tornade upp sig i änden av den mörka korridoren. Innan

han hann ångra sig avfyrade Bastian tre bestämda knackningar som ekade genom trapphuset och spetsade öronen i ett försök att höra de annalkande stegen inifrån lägenheten.

Dörren gled upp och Bastian hann se mannens förvånade ansiktsuttryck förbytas till skräck innan det första slaget träffade honom. Mannen fumlade bakåt in i hallen och en främmande kraft fick Bastian att följa efter. Som om någon annan drog i trådarna märkte han hur hans kropp rörde sig framåt med dödlig precision. Han avfyrade slag efter slag, trots att mannens motstånd försvann, och de föll till golvet med en hård duns. Avtrubbad av den dimma som omslöt honom kände Bastian inte smärtan från sina sönderslagna knogar när slag efter slag träffade sitt mål.

Men då, mitt i dimman, såg han henne. Sin syster. Hennes intensiva, gröna ögon såg på honom, inte med ilska eller skam, utan med en bön: *Sluta*.

Med ens blev Bastian klarvaken. Dimman var som bortblåst och han kunde inte längre ignorera den avsvimmade mannen som låg under honom på hallgolvet. Bastian såg ner på sina blodiga händer med avsmak.

Vad håller jag på med?

”Snälla!” hördes ett hjärtskärande skrik som skar genom rummet. ”Han dör! Ta honom inte ifrån mig!”

Med vitt uppspärtrade ögon vände Bastian blicken mot en kvinna han först nu lagt märke till. Förtvivlan i hennes bleka ansikte fick honom att rygga tillbaka som om han bränt sig.

Han kunde inte göra det här, *ville* inte göra det här. Han ville inte bli en mördare. Det var dags att slita sig loss ur Schakalens klor. Han ville *leva*, inte bara *överleva*.

Med en beslutsamhet som berusade honom knöt Bastian sina sargade händer. Den panikslagna kvinnan gav ifrån sig ett skrik av fasa och kastade sig fram över sin lealösa make, redo att blockera de slag som aldrig kom.

”Förlåt”, mumlade Bastian innan han med snabba kliv försvann ut genom dörren och vidare nerför trapporna. Pulsen dunkade så högt i öronen att han inte hörde smällen när ytterdörren gick igen bakom honom.

Den klara kvällsluften slog emot honom när han rusade ut genom

lägenhetsporten. Snabbt drog han fram en mobil ur jackfickan och dumpade den i en dagvattenbrunn utanför porten. Med ett plumsande ljud trängde den igenom vattenytan och sjönk mot botten.

Han svepte med blicken över innergården och den fastnade på den kvarglömda cykeln. Han ryckte åt sig den och satte av nerför gatan i riktning mot älven. Kicken av adrenalin fick honom att trampa snabbare än han någonsin gjort, men utan att veta vart han skulle ta vägen. Han bara visste att han var tvungen att ge sig av. Han var tvungen att fly. Och han var tvungen att gömma sig.

KAPITEL 2

Lilian tittade på klockan för vad som kändes som för hundra gången. Hon satt på den svettluktande läktaren i Sundsta idrottshus och spanade mot omklädningsrummen. Foten trampade otåligt mot golvet, en ovana som smög sig på allt oftare nuförtiden.

En efter en reste sig de andra föräldrarna och gick mot utgången tillsammans med sina barn. Men Rasmus syntes fortfarande inte till.

Självljart ska han vara sist av alla! tänkte Lilian och sträckte på nacken för att kunna se dörren till omklädningsrummet ordentligt.

Omedvetet hade hon pillat bort nästan allt nagellack från vänsterhanden, ytterligare en ful ovana hon lagt till i sin arsenal. Flagor av det lila lacket hade fallit ner på hennes beige höstkappa och hon var precis på väg att borsta bort dem när hon fick syn på en tjock, rödbrun kalufs av vått hår som kom ut från pojkarnas omklädningsrum.

”Äntligen!” sa hon utan att låta det minsta glad.

Rasmus släpade tankspritt sin blå Spider-Man-gympapåse efter sig medan han i sakta mak gick längs korridoren.

”Du skulle ju duscha hemma”, sa hans mamma när de möttes och föste på honom i riktning mot utgången.

”Jag glömde”, sa Rasmus och snubblade över gympapåsen som trasslade in sig mellan hans fötter.

Lilian tog den ur hans hand och bar den åt honom. De hade nästan nått hela vägen fram till entrén när Rasmus stannade till och såg panikslaget på sin mamma.

”Min klubba!” utbrast han och tittade ängsligt bort genom korridoren. ”Jag glömde den i omklädningsrummet!”

”Spring och hämta den då”, sa hans mamma och hissade upp gympapåsen över axeln. ”Men skynda dig, vi är jättesena!”

Utan att kunna låta bli tittade hon återigen ner på sitt armbandsur medan Rasmus kutade tillbaka mot omklädningsrummet. De borde åkt för en kvart sedan, hon skulle definitivt bli sen till jobbet.

En oinbjuden tanke smög sig på, om hur livet kunnat se ut om hon och Peter fortfarande varit tillsammans. Hon skulle säkert inte

behövt varva mellan tre jobb för att få ekonomin att gå ihop, underhållet han betalade räckte inte till mycket. Ångesten över att inte räcka till som förälder hade kanske inte heller varit lika stor, och hon skulle heller inte behövt offra sin lediga kväll med Rasmus för ett extraknäck på ålderdomshemmet som hon inte hade råd att tacka nej till.

Att ha ensam vårdnad var inte enkelt, men hon behövde åtminstone inte tyngas ner av en karl som var mer som ett extra barn än en partner... Nej. Peter hade det bättre i Berlin med sin nya fru, och hon hade det bättre med bara Rasmus.

Att ha en granne vägg i vägg som älskade Rasmus som om han vore hennes eget barnbarn var till stor hjälp. Utan Inger visste inte Lilian hur hon skulle få vardagspusslet att gå ihop.

Rasmus var nu på väg tillbaka med innebandyklubban i högsta hugg.

"Om inte öronen satt fast i skallen på dig skulle du väl glömma dem också", sa Lilian och rufsade till honom i det våta håret när de gick ut i den småkyliga septemberkvällen.

Klockan närmade sig halv sju och det hade redan börjat skymma ute. Lilian huttrade till och drog upp kragen extra högt i halsen när de gick mot parkeringen. Hon fiskade upp mobilen ur sin handväska och för andra gången den här veckan slog hon numret till pizzerian.

"Jag vill beställa en Hawaii barnpizza med ..."

"Med extra ananas", fyllde den välbekanta rösten i.

"Ja, precis", instämde Lilian. "Med extra ananas."

De var framme vid den gamla Toyotan och hon fumlade med nyckelknippan för att låsa upp den. Den föll till marken och hon var tvungen att böja sig ner för att få tag på den.

"Klart om tio minuter."

"Tack." Lilian lade ner mobiltelefonen i väskan igen och klev in i förarsätet.

Rasmus hoppade in där bak och spände fast säkerhetsbältet. Sedan drog han en filt över huvudet och fortsatte läsa serietidningen han varit tvungen att slita sig ifrån när de parkerat inför innebandyträningen.

"Ser du ens något där under?" frågade Lilian när bilen svängde ut från parkeringen och begav sig i riktning mot Romstad.

"Mm", hörde hon svagt komma underifrån den rutiga filten.

Lilian kastade en blick på sin son i backspeglern. Allt han ville göra

var att sitta i sina kojor och läsa serier. Eller, mest tittade han på bilderna. Hon tvivlade på att han faktiskt kunde förstå det som stod skrivet på serietidningarnas färgglada sidor. Men det hindrade inte Rasmus från att spendera timtal med näsan i Spider-Man, Fantomen eller någon av de andra tidningarna han hade i höga staplar på sitt rum.

Det här var i alla fall tredje torsdagen i rad som Rasmus gått med på att åka till innebandyträningen. Det var bättre än de andra sporter hon tvingat honom att prova. *Alltid nåt*, tänkte Lilian och svängde av motorvägen. Hade det varit upp till honom hade han hellre suttit inne i sitt rum och bläddrat i sina tidningar, det visste hon. Till och med nu, på de få minuter det tog att köra hem till lägenheten, kunde han inte låta bli att dyka in under en filt och försvinna in i seriernas värld.

Stressen kom krypande igen när hon nådde Våxnäsgatan. Det tärde på hennes samvete att de sena extrapassen inkräktade på den redan knappa tid hon och Rasmus hade tillsammans. Oron över sitt bristande föräldraskap skavde som en envis blåsa som aldrig riktigt ville försvinna.

Hur jag än gör skiter det sig alltid nånstans, tänkte hon när hon stannade utanför pizzerian. Hon lät motorn stå på och lade i handbromsen.

”Mamma ska bara springa in och hämta pizzan”, sa hon till Rasmus, tog sin handväska och klev ur bilen.

”Mm”, hördes det svagt underifrån filten i baksätet.

KAPITEL 3

Bastian cyklade västerut längs med älven. Han ignorerade mjölksyran som hotade att förlama hans lår och vader, och fortsatte målmedvetet att trampa runt för att lägga så stort avstånd mellan sig själv och lägenheten i Klara som han bara kunde. Hans hjärna kämpade med att besvara den enda fråga som betydde något just nu: vart skulle han ta vägen? Han hade inte den blekaste aning.

Bastian kastade en orolig blick över axeln. Det tilltagande mörkret slöt sig om honom och han kunde inte upptäcka något som tydde på att han var förföljd. *Än*. Han borde ha hunnit fullfölja sitt uppdrag nu. Snart skulle Schakalen inse hans svek, och då låg han riktigt illa till.

Något glimmade till i ljuset från gatlyktan, men Bastian såg inte glasskärvorna förrän det var för sent. En stor skärva av brunt glas trängde in i cykelns bakdäck och effekten var omedelbar.

”Helvetel!”

Hjärtat dunkade hårdare i bröstet när han hoppade av cykeln. En enda blick på däcket räckte för att se att det vore lönlöst att försöka göra något åt det. Frustrerat dumpade han den punkterade cykeln i ett buskage bakom ett osande kebabhak och tvingades fortsätta till fots.

Med snabba steg skyndade han genom det fuktiga gräset. Pulsen dånade i öronen och hans andhämtning var tung.

”Vad fan har jag ställt till med?!” fräste han när han trängde fram genom växtligheten och slängde sig över staketet in på gångvägen som korsade gatan han nyss cyklat på. I samma stund passerade en gammal dam med sin hund och Bastian hoppade rakt in i dem. Tanten gav ifrån sig ett chockerat skrik och den lilla hunden skällde ilsket åt honom, men Bastian skyndade vidare utan att möta damens blick.

Med en önskan att göra sig osynlig drog han luvan över huvudet och gömde undan sina blodiga händer i jackfickorna. Helst ville han låta sig uppslukas av septembermörkret och försvinna.

Han korsade bilvägen och gick längs Våxnäsgatan i riktning mot Max hamburgerrestaurang. En man klev ut från en frisersalong i samma stund Bastian passerade och han vände genast bort ansiktet.

Rädslan att bli upptäckt slog till igen och han fick en impuls att börja springa, men när han sneglade över axeln såg han att mannen som kommit ut från salongen försvann bort i motsatt riktning.

Bastian pustade ut men var fortfarande på sin vakt. Schakalen hade ögon över hela stan, man kunde aldrig vara säker på om den man mötte faktiskt bara var en helt vanlig Svensson på väg hem från jobbet eller en av Schakalens lakejer. Hans breda nätverk av kontakter gjorde det näst intill omöjligt att ta sig ut ur stan obemärkt. Därför behövde Bastian snabbt hitta ett gömställe där han kunde ligga lågt och rida ut stormen, ett gömställe som Schakalen omöjligt kunde koppla till honom.

En reklampelare fick honom att stanna till. Bilden visade en pojke med ett fiskespö i handen som stolt visade upp fångsten av en abborre, men det var inte honom Bastian lagt märke till, det var sommarstugan i bakgrunden. För fyra år sedan, innan han hamnat i Schakalens klor, hade han själv spenderat en helg i en stuga som liknade den på bilden. Den hade tillhört en av hans gamla klasskompisar från högstadiet och trots att minnesbilden suddats ut en aning av alla de öl de tjuvdruckit den helgen kom han fortfarande tydligt ihåg var stugan låg. Bortanför Bomstadbadet, i princip så långt ut på Bomstadvägen man kunde komma, mitt i ett skogsområde utan insyn från nyfikna grannar. Ett perfekt ställe att gömma sig på!

Det här kan funka! tänkte Bastian och för första gången sedan han lämnat lägenheten i Klara kände han en strimma av hopp. *Det här kan faktiskt funka!*

Nu återstod bara ett problem. Stugan låg en bra bit bort, det var snart helt mörkt och regnet låg i luften. Att ta sig ut till Bomstad till fots var inte lockande och att ta en buss var uteslutet, det skulle innebära en för stor risk att bli upptäckt... Men låg det inte en cykelaffär längre fram på gatan? Kanske kunde han hitta en annan cykel att ersätta den som han nyss dumpat.

Bastian skyndade på stegen igen, men när han kom fram fick han syn på något som genast fick honom på andra tankar. Utanför den pizzeria som låg vägg i vägg med cykelbutiken stod en mörkgrön bil på tomgång. Han kunde inte se någon sitta varken på förarplatsen eller i något av passagerarsätena. Kunde han verkligen ha sådan tur? Det räckte med en snabb blick på bilen för att Bastian skulle vara säker på att den var av en tillräckligt gammal årsmodell för att det inte fanns

någon GPS-spårning i den, alltså var den ett perfekt fordon för att snabbt ta sig ut ur stan innan Schakalen och hans mannar kunde nosa rätt på honom.

Nu gällde det att inte tveka. Bastian stegade kvickt fram till bilen, öppnade förarsidan och slank in. Han trampade ner kopplingen, lade i backen, lättade på handbromsen och körde iväg.